

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק י"ז

קונטרס 647

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מִפְתַּח הָעֲנָנִים לְסֵפֶר "מִפְעֻלוֹת הַזֹּהַר"

(א) כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ, אוֹתוֹת יוֹחֵאֵי, עַל יְדֵי זִרְעוֹ
שֶׁל יוֹחֵאֵי שֶׁהוּא רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחֵאֵי, לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה..ו.

(ב) מִהַנְּגוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, וּמִהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב
בְּשִׁמְתֵּי אַחֲרָיִם, נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוּלִים
לְמַעֲלָה.....ח

(ג) לְמוֹד הַזֹּהַר מוֹעִיל לְתִשׁוּבָה בְּאֵמֶת ..... יא

(ד) בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים כָּלוּלִים כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם..... יא

(ה) הַזֹּהַר קָדוֹשׁ וְנוֹרָא, אֲךָ אֵין עֲרָפוֹ כִּהַתְּקוּנִים ..... יא

(ו) עַל יְדוֹ יְכוּלִים לְרַאֲוֹת נַעַם הַשֵּׁם ..... יא

(ז) גְּדוּל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנִים בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, שֶׁמִּזְכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ
רוּחַ וְנִשְׁמָה..... יב

(ח) הָעֶרֶב רַב הֵם: הַמְּחַבְּלִים הָאֲמִתִּיִּם וּמִצְעָרִים אֶת
יִשְׂרָאֵל..... טו

(ט) רַק לְיִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בְּזוֹהַר הַקָּדוֹשׁ יִהְיֶה אוֹר
בְּמוֹשְׁבוֹתָם..... טז

(י) בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה בְּזָכוֹת הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ נִזְכָּה לְאַרְאָנוּ
נִפְלְאוֹת..... יח

(יא) יוֹנָה הַנְּבִיא הַתְּפִלָּל עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּנְצֵלוּ מִהָעֶרֶב רַב..... יט

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יב) ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת)
אמם של ערב רב. שהיא מטמאה פנדה במושבה. וכן
ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם... יט

יג) הגאולה תהיה על ידי שנתדבק בצדיק שיש לו פח
להגן ולהיות תבת נח של ישראל, הוא הרשב"י הקדוש כה

יד) ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום
הכפורים..... כה

טו) אשרי מי שישלים ספר התקונים בימים אלו מחמשה
עשר באב עד יום הכפורים – יקירי ירושלים מתחילים
באמירת התקונים מחמשה עשר באב..... כו

טז) רבינו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו אמן, הפליג מאד
פמה פעמים בשבח גדלת קדשת התקוני זהר..... כו

יז) על ספר התקונים לבד לא יספיקו אלפים ספרים וכל
עורות אילי נביות לבאר עצם רבוי הסודות ורמיזות
שיש שם..... כו

יח) ערפה של שעה..... מב

יט) המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים..... מד

כ) המדפיס ספרי חכם זוכה ויושב במחצתו..... מה

כא) בואו ונתאחד כולנו ביחד..... מז

כב) "בזכותך הגעתיו, לך יש חלק בגאלת העם!"..... נ

צְבָאוֹת, תֹּרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאִשְׁמְדָי הַמֶּלֶךְ, הוּא וְכָל מִשְׁפַּחְתּוֹ, כְּכֹר בְּאֶרְנוֹ שֶׁהֵם שְׂדִים יְהוּדִים, שְׁנִכְנְעִים בַּתּוֹרָה וּבִשְׁמוֹת הַתּוֹרָה.

וּבְנֵי אֶהֱרֹן, מִשּׁוֹם שֶׁעָרְכוּ קְרִבְנוּתֵיהֶם, בְּגִלּוֹל זֶה נֶעֱנְשׂוּ. שְׂכַל הַקְּרִבְנוּת, אֵף עַל גַּב שְׁנִקְרָבִים בְּשִׁבִיל הַמֶּלֶךְ, הוּא מְחַלֵּק לָהֶם לְכָל אֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוֹי, וְנוֹטֵל לְחֻלְקוֹ מִה שְׂרָאוֹי לוֹ. (ע"ב)

רעיא מהימנא.

זהר:

וּבַחֲבוּר הַקְּדָמוֹן, נֶאֱמַר (במדבר כח) וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה וְגו' . אָמַר רַבִּי אֲבָא, יוֹם הַבְּפוּרִים, מִיְהוּ הַיּוֹם? זֶה נֶהָר הַיֵּצֵא מֵעֵדֶן, שֶׁהוּא יוֹם מֵאוֹתָם בְּפוּרִים עֲלִיוֹנִים. וְזֶהוּ שֶׁהַתּוֹרָה תִּלְוֶיהָ בּוֹ, וְהוּא מוֹצִיא כָּל סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וּמִשּׁוֹם שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, צְרִיכִים לְהִבְיֵא פְרוֹת הָאֵילָן.

רעיא מהימנא

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה וְגו' (במדבר כח). רַבִּי אֲבָא אָמַר, יוֹם הַבְּפוּרִים הֵם בְּפוּרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַתּוֹרָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שמות כג) רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתְךָ תְּבִיא וְגו'. אָמַר הַרְוֵעָה הַנְּאֻמָּן, כְּמוֹ הַבְּכוּרוֹת לְאֻמוֹתֵיהֶם, אֵף כֹּף נִקְרָאוּ הַפְּרוֹת בְּפוּרִים, שֶׁל פְּרוֹת הָאֵילָנוֹת. (הושע ט) כַּבְּפוּרָה בְּתַאנְה, כֹּף יִשְׂרָאֵל קְדָמוֹנִים וּבְפוּרִים לְהִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִכָּל אֻמוֹת הָעוֹלָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ירמיה ג) קִדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוָה וְגו'. וּמִשּׁוֹם זֶה נֶאֱמַר בְּהֶם, (שמות כג) שְׁנַאֲמַר בְּהֶם (ישעיה ט) וַיֵּאכְלוּ אֶת שְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה - יִאֲשְׁמוּ רַעַה תְּבֵא אֲלֵיהֶם.

דוֹמָה לְמִלְאָךְ יְיָ צְבָאוֹת, תֹּרָה יִבְקֶשׁוּ מִפִּיהוּ. וְאִשְׁמְדָי מִלְכָּא, הוּא וְכָל מִשְׁפַּחְתִּיה, הָא אוֹקִימָנָא דְאִינוּן שְׂדִין יְהוּדָאִין, דְּאֵתְפְּיִין בְּאוּרִייתָא, וּבִשְׁמֵהֶן דְּאוּרִייתָא.

וּבְנֵי אֶהֱרֹן, בְּגִין דְּעִרִיכוּ קְרִבְנֵהוֹן, בְּגִין דָּא אֵתְעֲנְשׂוּ, דְּכִלְהוּ קְרִבְנִין אֵף עַל גַּב דְּאֵתְקִרִיכוּ לְגַבֵּי מִלְכָּא, אִיהוּ פְּלִיג לִוֵן לְכָל חַד פְּדָקָא חֲזוּי. וְנוֹטֵל לְחוֹלְקִיה מַה דְּאֵתְחֲזוּי לִיה. (ע"ב רעיא מהימנא).

זהר:

וּבַחֲבוּרָא קְדָמוֹנָא (במדבר כ"ח) וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה וְגו' . אָמַר רַבִּי אֲבָא, יוֹם הַבְּפוּרִים, מָאן יוֹם. דָּא נֶהָר הַיֵּצֵא מֵעֵדֶן, דְּאִיהוּ יוֹמָא מְאִינוּן בְּכוּרִין עֲלָאִין. וְדָא אִיהוּ דְּאוּרִייתָא תִּלְיָא בֵּיה, וְאִיהוּ אִפִּיק כָּל רִזִּין דְּאוּרִייתָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ אֵילָנָא דְּחַיִּי, פְּרִי אֵילָנִין אֲצִטְרִיכוּ לְאִייתָא.

רעיא מהימנא

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחַה חֲדָשָׁה וְגו' . (במדבר כח) רַבִּי אֲבָא אָמַר, יוֹם הַבְּפוּרִים אִינוּן בְּפוּרִים עֲלָאִין דְּאוּרִייתָא. הֵדָּא הוּא דְּכֵתִיב, (שמות כג) רֵאשִׁית בְּפוּרֵי אֲדָמְתְךָ תְּבִיא וְגו' . אָמַר רַעֲיָא מְהִימָנָא, כְּגוֹנוֹנָא דְּבְכוּרִים לְאֻמָּהוֹן, אוֹף הָכִי אֵתְקִרִיאוּ פְּרוֹת בְּפוּרִים, דְּפִירוֹת דְּאֵילָנִין, (הושע ט) כַּבְּפוּרָה בְּתַאנְה, הָכִי יִשְׂרָאֵל קְדָמוֹנִים וּבְפוּרִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּל אוֹמִין דְּעֲלָמָא, הֵדָּא הוּא דְּכֵתִיב, (ירמיה ב) קִדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוָה וְגו'. וּבְגִין דָּא אֵתְמַר בְּהוֹן, (שמות כג) תְּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ. וּבְגִין דָּא אוֹמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (ישעיה ט) וַיֵּאכְלוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה יִאֲשְׁמוּ רַעַה תְּבֵא אֲלֵיהֶם. אוֹף הָכִי ו' דְּכִלִּיל שִׁית סְפִירָאָן, וְאִיהוּ בֵּן י"ה, אֵתְקִרִי בְּכ"ר. וְכָל עֲנַפִּין דְּנִפְקִין מִגִּיה דְּבְהוֹן רֵאשִׁין, כְּגוֹנוֹנָא תְּבִיא בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ. וּמִשּׁוֹם זֶה אֻמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת שְׁנַאֲמַר בְּהֶם (ישעיה ט) וַיֵּאכְלוּ אֶת שְׂרָאֵל בְּכָל פֶּה - יִאֲשְׁמוּ רַעַה תְּבֵא אֲלֵיהֶם. אֵף כֹּף ו' שְׁכִלוּלָה מִשְׁשׁ סְפִירוֹת, וְהוּא בֵּן י"ה, שְׁנִקְרָא בְּכ"ר. וְכָל עֲנַפִּים שְׂיוֹצָאִים מִמֶּנּוּ שְׁבָהֶם

דא אַתְקָרִיאוּ בַכּוּרִים. ו' אִיהוּ נְהָר, מְאִינוֹן בַּכּוּרִים
עֲלֵאִין, וְהֵהוּא נְהָר נְפִיק מְעַדָן. וְדָא אִיהוּ דְאוּרִייתָא
תַּלְמִינָא בֵּיהּ. וְכַד נְפִיק נְפִיקוּ כָּל רִזִין דְאוּרִייתָא, וּבְגִין
דְאִיהוּ אֵילְנָא דְחִמֵי אוּרִייתָא, הָדָא
הוּא (נ"א חָדָא הִיא) דְכַתִּיב, (מְשַׁלֵי ג) עֵץ
חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בֵּיהּ. וּפְקוּדִין
דִּילָה דְמִינִין לְאִיבָא פְרִי דְאֵילְנִין,
אַצְטְרִיכוּ לְאוּרִיתָא.

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאִי תִימְרוּן אָמְאִי בַכּוּרִים, דְלֵהוֹן
אַתְקָרִיאוּ מְנַחָה חֲדָשָׁה, מְשִׁית יַרְחִין לְשִׁית יַרְחִין.
וּמְבַר נֶשׁ דְאַתְמַר בֵּיהּ (דְּבָרִים ב) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׁדָה, לְתַשַׁע
יַרְחִין, אוּ לְשִׁבְעָה. וּבַעֲיָרָא אוּף הַכִּי, שְׁבַעַת יָמִים יִהְיֶה
(וַיִּקְרָא כב) תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן
אֲשֶׁה לַיהוָה, לְקַרְבָּא קַרְבְּנָא קָדָם יי. וְעוּד סְפִירָאן, בְּהוֹן
שֵׁם יְהוָה, וְכָל כְּפוּיִין דִּילֵיהּ, אָמְאִי אַתְקָרִיאוּ בְּשֵׁם חִינוּן.
אַלְא מְנַחָה חֲדָשָׁה בְּאַרְח רְזָא, דָּא שְׁכִינְתָּא. מְשִׁית יַרְחִין
לְשִׁית יַרְחִין, אִינוֹן שִׁית סְפִירָאן, דְאַתְקָרִיאוּ שְׁנַיִם
קַדְמוֹנִיּוֹת לְבְרִיאַת עֲלְמָא, דְאִינוֹן שִׁיתָא אֲלֵפֵי שְׁנִין הַוִּי
עֲלְמָא, מְסַטְרָא דְאִימָא עֲלָאָה. וּמְסַטְרָא דְאִימָא תַתָּאָה,
אַתְקָרִיאוּ יַרְחִין. וּבְגִין דְקַדְמוּ לְעֲלְמָא, וְכָל בְּרִיִין,
אַתְקָרִיאוּ בַכּוּרִים.

וּשְׁכִינְתָּא מְנַחָה חֲדָשָׁה, מְסַטְרָא דְחִיָּה, דְאַתְמַר בֵּיהּ
(יחזקאל א) וְדָמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וְאִיהוּ תַשַׁע
לְחֻשְׁבוֹן זְעִיר דְחַנוּף. אִיהוּ בַר נֶשׁ (דף תנ"ג ע"ב) דְאַתְיִילִיד
לְתַשַׁע יַרְחִין דְעוּבְרָא, דְאִיהִי עֲשִׂירָאָה. וּבְדָא כְּלִיל
מְפֻלְהוּ, וְאַתְקָרִי בִן בּוּקְרָא, עַל שֵׁם אוֹת בְּרִית, דְאִיהוּ
'י, טַפָּה קַדְמָאָה דְאַתְמַשְׁף מְגִיָּה זְרַע יוֹרָה כַּחַץ. דְאִיהוּ
'ו, וְאִיהוּ 'י, סְלִיק עַל ו', כְּאִיבָא דְסְלִיק עַל עֲנַפָּא דְאֵילְנָא.
וְאִיבָא עַל גַּב דְכַמְהָ עֲנַפִּין אִית בְּאֵילְנָא, וְכַמְהָ תְּאַנִּים

רְאִשִׁים, כְּמוֹ זֶה (צִיּוֹר לְמַעְלָה)
נְקָרָאִים בַּכּוּרִים. אוֹת ו' הִיא נְהָר
מְאֵלוּ בַכּוּרִים עֲלִיוֹנִים, וְאוֹתוֹ
נְהָר יוֹצֵא מְעַדָן, וְזֵהוּ שְׁהַתּוֹרָה
תְּלוּיָהּ בּוֹ. וְכַאֲשֶׁר יוֹצֵא, יוֹצֵאִים
כָּל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִשׁוּם שְׁהוּא
עֵץ חַיִּים שֶׁל הַתּוֹרָה, זֵהוּ (אַחַת
הִיא) שְׁכִתּוּב (מְשַׁלֵי ג) עֵץ חַיִּים הִיא
לְמַחְזִיקִים בֵּיהּ. וְהַמְצוּוֹת שְׁלָהּ
דּוּמוֹת לְפְרִי שֶׁל הָאֵילָנוֹת,
צְרִיכִים לְהִבְיָאן.

אָמַר הַרְוֵעָה הַנְּאָמָן, וְאִם תֵּאמְרוּ
מְדוּעַ הַבַּכּוּרִים שְׁלָהֶם נְקָרָאִים
מְנַחָה חֲדָשָׁה, מְשִׁשָׁה חֲדָשִׁים
לְשִׁשָׁה חֲדָשִׁים, וּמְאָדָם שְׁנַאָמַר
בּוֹ (דְּבָרִים ב) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׁדָה -
לְתַשַׁעַת חֲדָשִׁים אוּ לְשִׁבְעָה.
וּבְהַמּוֹת אַף כֶּף - שְׁבַעַת יָמִים
יִהְיֶה (וַיִּקְרָא כב) תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם
הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקַרְבָּן
אֲשֶׁה לַה', לְהַקְרִיב קַרְבָּן לְפָנֵי
ה'. וְעוּד, הַסְפִירוֹת, בְּהֵן שֵׁם
יְהוָה, וְכָל כְּפוּיִים שְׁלוּ, מְדוּעַ
נְקָרָאוֹת בְּשֵׁם חִיוֹת?

אֲרָא מְנַחָה חֲדָשָׁה בְּדִרְף סוּד זו
הַשְּׁכִינָה. מְשִׁשָׁה חֲדָשִׁים לְשִׁשָׁה
חֲדָשִׁים אֵלוּ שֵׁשׁ סְפִירוֹת,
שְׁנַקְרָאוֹת שְׁנַיִם קַדְמוֹנִיּוֹת
לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, שְׁהֵן שֵׁשׁ אֲלֵף
שְׁנַיִם שְׁקִים הָעוֹלָם, מְצַד שֶׁל
אִמָּא עֲלִיוֹנָה. וּמְצַד שֶׁל אִמָּא
תַּחְתּוֹנָה נְקָרָאִים חֲדָשִׁים. וּמִשׁוּם
שְׁקַדְמוּ לְעוֹלָם וְלְכָל הַבְּרִיּוֹת,
נְקָרָאִים בַּכּוּרִים.

וְהַשְּׁכִינָה, מְנַחָה חֲדָשָׁה, מְצַד שֶׁל
חִיָּה, שְׁנַאָמַר בֵּיהּ (יחזקאל א) וְדָמוֹת
פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. וְהוּא תַשַׁע
לְחֻשְׁבוֹן קָטָן שֶׁל חַנוּף. הוּא אָדָם
שְׁנוּלֵד לְתַשַׁעַת חֲדָשִׁים שֶׁל
הַמְעַבְרָת, שְׁהִיא עֲשִׂירִית. וּבְזֵה
טַפָּה רֵאשׁוֹנָה שְׁנַמְשָׁף מְמַנָּה זְרַע
שְׁעוּלָה עַל עֲנַף הָאֵילָן.

אֵלוּ שְׁהַקְדִּימוּ בְּרֵאשׁוֹנָה נְקָרָאִים

כְּלוּל מְפֻלָּם, וְנְקָרָא בִן בּוּכּוּר, עַל שֵׁם אוֹת בְּרִית, שְׁהִיא 'י,
יוֹרָה כַּחַץ, שְׁהִיא ו', וְהִיא 'י שְׁעוּלָה עַל ו' כְּפְרִי
וְאִיבָא עַל גַּב שְׁפַמָּה עֲנַפִּים יֵשׁ בְּאֵילָן וְכַמְהָ תְּאַנִּים עֲלֵיהֶם -

בכורים. אלו הם ראשים של
פלים. כדגמא שלהם נאמר (תהלים
כד) שאו שערים ראשיכם. (ישעיה
מ) שאו מרום עיניכם וראו מי
ברא אלה. (במדבר א) שאו את ראש
כל עדת בני ישראל.

שאו שערים ראשיכם. שערים
אלו הם חמשים שערים של בינה,
שהיא ישיבה של מעלה. ושאו
פתחי עולם - של ישיבה של
מטה. שכל מי שמשתדל בתורה,
לכסוף מתנשא. זהו שכתוב (משלי
ל) אם נבלת בהתנשא. ובארוהו
בעלי המשנה, כל המנבל עצמו
על דברי תורה, לסוף מתנשא,
ובא מלך הכבוד, ואין כבוד אלא
תורה.

מכאן, מי שלומד תורה שנקראת
כבוד, נקרא מלך. ולא תאמר
באותו עולם הבא ולא יותר -
אלא מלך בשני עולמות, בדמות
רבנו. ומשום זה כפול הפסוק
פעמים. אחת - מי זה מלך
הכבוד. שמים - מי הוא זה מלך
הכבוד. שאו שערים ראשיכם,
מהו ראשיכם? פעמים. אלו חיות
המרקבה העליונה, וחיות
המרקבה התחתונה. ובחבר הקדמון.

(ע"כ רעיא מהימנא.)

רבי שמעון פתח פסוק ואמר,
שאו שערים ראשיכם וגו'. פסוק
זה בארוהו ונתבאר. אבל שאו
שערים ראשיכם - אלו הם
שערים עליונים, שערים של שכל
עליון, ואלו חמשים שערים.
ראשיכם - אלו הראשים מי הם?
אלא כל אחד ואחד יש לו ראש
להתפשט ולעלות זה בזה
ולהכלל זה בזה.

מצאנו בספרו של חנוך: שאו
שערים - אלו הם שערים שלמטה
מהאבות, ואלו שלשה אחרונים.

ראשיכם - אלו הם ראשי אלפי ישראל, ואלו ראשים של אותם שערים.
ומשום אלו שהם אופנים, שסוכבים ונוטלים אותם על כתפיהם, אומרים שאו שערים ראשיכם.

עליהו, אינון דאקדימו בקדמימתא, אתקריאו בכורים.
אלין אינון רישין דכלהו. כגוונא דלהון אתמר (תהלים כד)
שאו שערים ראשיכם. (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו
מי ברא אלה. (במדבר א) שאו את ראש כל עדת בני ישראל.

שאו שערים ראשיכם. שערים אליו, אינון חמשין תרעין
דבינה. דאיהי מתיבתא דלעילא. ושאו פתחי עולם,
דמתיבתא תתאה, דכל מאן דאשתדל באורייתא לסוף
מתנשא. הךא הוא דכתיב, (משלי ל) אם נבלת בהתנשא.
ואוקמיה מארי מתניתין, כל המנבל עצמו על דברי תורה,
לסוף מתנשא, ויבא מלך הכבוד, ולית כבוד אלא תורה.

מהכא, מאן דילף אורייתא דאתקריאת כבוד, אקרי
מלך. ולא תימא בההוא עלמא דאתי ולא יתיר,
אלא מלך בתרין עלמין, דבדיקנא דמאריה. ובגין דא
כפול פסוקא תרין זמנין, חד מי זה מלך הכבוד. תגיינא
מי הוא זה מלך הכבוד. שאו שערים ראשיכם, מאי
ראשיכם תרין זמנין. אינון חיון דמרקבתא עלאה, וחיון
דמרקבתא תתאה. ובחברא קדמאה (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי שמעון פתח קרא ואמר, שאו שערים
ראשיכם וגו'. האי קרא אוקמיה ואתמר.
אבל שאו שערים ראשיכם, אליו אינון תרעין
עלאין, תרעין דסכלתנו עלאה. ואינון חמשין
תרעין. ראשיכם, אינון ראשים מאן אינון.
אלא, כל חד וחד, אית ליה רישא לאתפשטא
ולמיצל דא בדא, ולאכללא דא בדא.

אשבחנא בספרא דחנוך, שאו שערים, אליו
אינון תרעין דלתתא מאבהו, ואינון
תלתא בתראין. ראשיכם: אליו אינון ראשי
אלפי ישראל, ואינון אבהו עלאי, ואינון
ראשין דאינון תרעין. ובגין אליו דאינון
אופנים, דסתרין ונטליין לון על כתפיהו, אמרי

ראשיכם - אלו הם ראשי אלפי ישראל, ואלו האבות העליונים, ואלו ראשים של אותם שערים.
ומשום אלו שהם אופנים, שסוכבים ונוטלים אותם על כתפיהם, אומרים שאו שערים ראשיכם.

שאו, למי? לראשיכם. שהם ראשים עליכם ושולטים עליכם. והנשאו פתחי עולם - אלו האמהות, וארבע הן שלמטה.

ויבוא מלך הכבוד - זה המלך העליון של הכל, שהוא מלך מאותו כבוד, שמאיר ללכנה. ומי הוא? ה' צבאות. ויבוא, לאיזה מקום? להקניס התורה בארון, בחבור אחד כמו שראוי. וכיון שנהיה נכנס למקומו, אז התורה נכנסת בארון, ומתחבר חבור אחד, תורה עליונה בתורה שבעל פה, מתחברות לפרש דברים סתומים.

מתי? בשבעתיכם, למנין שאתם מונים. שבכל שעה שישיראל עושים חשבון לחדשים וזמנים, הקדוש ברוך הוא מתקן תבנה תוף אותם וקיעים, ומעביר פרוז: הנה בני למטה, קדשו החדש, קדשו זמן, התקדשו פלכם למעלה! ועושה לכל החלילות שבשמים שמתקדשים כאחד בעם הקדוש, וכלם שומרים כאחד שמירה אחת, ועל זה נאמר בשבעתיכם, למנין שאתם מונים אותם שבע שבתות.

ואז מושך הקדוש ברוך הוא המשכה של שבע מדרגות למטה באותה מדרגה שמתאחדת בהן, באלו שבע שבתות. (באותן שבע שבתות. ואז מושך הקדוש ברוך הוא המשכה של שבע מדרגות שלמעלה באותה מדרגה שלמטה שמתאחדת באלו שבע שבתות). ואם תאמר, והרי שש הן ולא יותר - אלא כאשר אמא יושבת על האפרוחים ונמצאת רוכצת עליהם, ואנו משלחים אותה ולוקחים אלו הששה בנים בזו המדרגה שלמטה, לקים שנאמר (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'.

רב המנונא סבא אמר, ביום זה

שאו שערים ראשיכם, שאו למאן. לראשיכם. דאינון ראשין עליכו, ושלטנין עליכו, והנשאו פתחי עולם. אלין אמרן וארבע אינון דלתתא.

ויבוא מלך הכבוד, דא מלכא עלאה דכלא, דאיהו מלך מההוא כבוד, דנהיר לסיהרא, ומאן איהו. יי צבאות. ויבוא, לאן אתר. למיעל אורייתא בארונא, בחבורא חדא, פדקא יאות. וכיון דהאי עאל לאתריה, פדין אורייתא עאל בארונא. ואתחבר חבורא חדא, אורייתא עלאה, באורייתא (דף ר"ד ע"א) דבעל פה, מתחברו לפרשא מילין סתימין.

אימתי. בשבעתיכם. למנינא דאתון מונין. דבכל שעתא דישראל עבדין חושבנין לירחינן וזמנין, קדשא בריה הוא אתקין תיבה גו אינון רקיעין, ואעבר פרוזא, הא בני לתתא, קדשו ירחא, קדשו זמנא, אתקדשו כלכו לעילא. ועביד לכל חילי דבשמיא, דמתקדשין פחדא בעמא קדישא, וכלהו נטרי פחדא, נטירא חדא, ועל דא בשבעתיכם, למנינא דאתון מונין אינון שבע שבתות.

וכדין משיף קדשא בריה הוא, משיכו דשבע דרגין לתתא, בההוא דרגא דאתאחד בהו, באינון שבע שבתות. (כ"א באינון שבע שבתות. וכדין משיף קדשא בריה הוא, משיכו דשבע דרגין דלעילא, בההוא דרגא לתתא דאתאחד באינון שבע שבתות). ואי תימא, והא שיתא אינון ולא יתיר. אלא כדין אימא יתבא על אפרוחין, ואשתכחת רביעא עלייהו. ואנן מפרחין לה, ונטלין אינון שית בנין. בהאי דרגא דלתתא, לקיימא דכתיב, (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'.

רב המנונא סבא אמר, בהאי יומא, לא נטלין

יִשְׂרָאֵל אֶלָּא חֲמֵשׁ בְּנֵי, וְאִינוֹן חֲמֵשׁ חוֹמְשֵׁי תוֹרָה. וְאִי תִימָא שִׁית אִינוֹן. אֶלָּא שְׁבַע אִינוֹן, בְּחַד צְפוּרָא דְאַשְׁכַּחַת בֵּין גְּדַפְהָא דְאִימָא. וְיִשְׂרָאֵל, יַדְעֵי לְמִיּוֹד צִידָא טָבָא, רַבָּא וְיִקְיָרָא. מַה עֲבָדִי. מִפְקֵי מִתְחוֹת גְּדַפְהָא דְאִמְהָא, הֵהוּא צְפוּרָא, בְּלַחֲשׁוֹ דְפוּמָּא מְלַחֲשׁוֹ לְגַבְהָ, לְחִישׁוֹ בְּתַר לְחִישׁוֹ.

וְהֵהוּא צְפוּרָא דְחִישֵׁי (ס"א דְרַחֲמִים) לְאִינוֹן לְחִישֵׁין, וְלְאִינוֹן קָלִין, דְקָא מְלַחֲשֵׁי לְגַבְהָ. וְאִף עַל גַּב דְאִיְהִי תַחוֹת גְּדַפֵּי אִמְהָא, זְקִיף רִישָׁא וְאַסְתַּפְּלַת לְגַבֵּי הֵהוּא לְחִישׁוֹ דְקָלָא, וּפְרַחַת לְגַבֵּיהוּ, וְנִפְקַת מִתְחוֹת גְּדַפְהָ דְאִימָא. בֵּין דִּישְׂרָאֵל נְטָלִי לָהּ, אֶתְקִיפוּ בֵּהּ, וְלַחֲשִׁין לָהּ, וְקִשְׂרִין לָהּ בְּקִשְׁוֹרָא דְלֹא תִפְרַח וְתוֹזִיל. מִיַּד נְטָלִי לָהּ יִשְׂרָאֵל בְּהֵהוּא קִשְׁוֹרָא, וְאִיְהִי בַעֲתַת לְמִפְרַח וְלְמִזִּיל, וְלֹא יִכִּילַת לְמִזִּיל לָהּ.

וְבַעוֹד דְהִיא קִשְׂרָא בִידֵיהוּ, אִינוֹן מְלַחֲשֵׁי בְקַלְיָהוֹן, וְאִיְהִי מְצַפְצָפָא בְהַדֵּייהוּ, (ד) ת"ע"ב וְפְרַחַת לְעִילָא, וְנַחַתַּת וְכֹלְאִינוֹן בְּנֵין דְתַחוֹת גְּדַפֵּי אִמְהוֹן, בֵּין דְשִׁמְעֵי הֵהוּא צְפַצְפָּא דְאַחַתְהוֹן, וְלַחֲשׁוֹ דְהֵהוּא קָלָא, מִיַּד נִפְקֵי מִתְחוֹת גְּדַפְהָ דְאִמְהוֹן, וּפְרַחֵי לְגַבֵּי הֵהוּא צְפוּרָא, וְיִשְׂרָאֵל נְטָלִי לוֹן, וְאַחַדִּי בְהוּ. וְאַלְמָלָא הֵהוּא צְפוּרָא דְקָא אַחַדִּי בְקַדְמִיתָא, אִינוֹן לֹא פְרַחֵי לְגַבֵּיהוּ לְעֶלְמִין, וְלֹא יִכִּלִין לְאַחַדָּא בְהוּ.

הַיָּד צִדִּין צִידָה דְהִיא צְפָרָא קְדִישָׁא. מְתַקְנִין לְקָמָא מִיכְלָא יִקְיָרָא בְחַדְוָה, וְכֹל עֲנוּגִין, וְעָא לִין לְבֵי כְנֶשֶׁתָא וּלְבֵי מְדַרְשָׁא, וּמְצַפְצָפִין לְגַבְהָ בְקַל לְחִישׁוֹ כְּדָקָא יָאוּת. וְאִיְהִי דְמִטְמָרָא תַחוֹת גְּדַפְהָ דְאִימָא, זְקַפְתִּי רִישָׁא, וְחִמָּאת פְּתוּרִין מְתַקְנִין, וְצַפְצוּפִין לְגַבְהָ כְּדָקָא שְׂרָאוּי. וְהִיא נִסְתַּרַת תַּחַת כְּנַפְיָהּ שֶׁל אִמָּא, וְזוֹקַפְתִּי רִישָׁהּ,

לא לוקחים ישראל אלא חמשה בנים, ואלו הם חמשה חמשי תורה. ואם תאמר ששה הם - אלא שבועה הם בצפור אחת שנמצאת בין כנפיה של אמה. וישראל יודעים לצוד ציד טוב, גדול וחסוב. מה עושים? מוציאים מתחת כנפיה של אמה אותה הצפור, בלחישת הפה מלחשים לה, לחישה אחר לחישה.

ואותה צפור שחוששת (שאוהבת) לאותן הלחישות ולאותם קולות שמלחשים לה, ואף על גב שהיא תחת כנפי אמה, וזקפת ראשה ומסתפלת אצל אותה לחישת הקול, ופורחת אליהם, ויוצאת מתחת כנפיה של אמה. וכיון שישיראל לוקחים אותה, מחזיקים בה ולוחשים אצלה, וקושרים אותה בקשר שלא תעוף ותלך. מיד לוקחים אותה ישראל באותו קשר, והיא מבקשת לעוף וללכת, ואינה יכולה ללכת לה. ובעוד שהיא קשורה בידיהם, הם לוחשים בקולם, והיא מצפצפת עמהם, ומעופפת למעלה ויודרת. וכל אותם בנים שפחת כנפי אמותיהם, בין ששומעים אותו הצפצוף של אחותם ולחישת אותו הקול, מיד יוצאים תחת כנפי אמותיהם ומעופפים אצל אותה הצפור. וישראל לוקחים אותם ואוחזים בהם. ואם לא אותה צפור שאוחזים בה בתחלה, לא היו אלו מעופפים אצלים לעולמים, ולא יכולים לאחז בהם.

איך צדים צידה של צפור קדושה זו? מתקנים לפניה מאכל מכבד כשמתה וכל תענוגים, ונכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ומצפצפים אליה בקול לחש כמו

יאות. נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר,
ובה אהדין כל אינון בנין.

ומשליחין לההוא דרביעא עלייהו ואזלת. בגין
דהא מן רביעא שביעאה וליעלא,
במכסה ממך אל תדרוש. שלח ליה, דלא
תיכול לאדבקה ועל דא כתיב, (דברים כב) שלח
תשלח וגו'.

מקרא קדש, דא קריאה וצפצופא, דעבדין
לההוא צפרא קדישא בקדמיתא. וכיון
דאתדין בה שאר יומין, אקרון מקראי קדש.
האי צפרא אקרי קדש, דכתיב, פי קדש היא
לכם. ובגין דאיהי קדש, איהי קראה לכולהו
ואתיין לגבה. ובגין פך אקרון מקראי קדש.
איהו קראה, וישראל מצפצפן בהדה, וקראן
אוף הכי. ועל דא אינון אתיין לגבייהו, ואחדי
בהו. בגין פך (ויקרא כג) אלה מועדי יי מקראי
קדש אשר תקראו אתם. מקראי קדש,
בצפצופא דלהון, ובההוא צפרא קדישא
קדש, דקרא לון.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, מלין אלין, כמה סתימין אינון,
למאן דלא ידע, וגליין למאן דיידע בהו. ודאי
ההוא צפנרא איהו שכונתא. קן דילה, דא בי מקדשא.
וישראל אינון אפרוחין, דאימא תבא עלייהו. הדא הוא
דכתיב, (דברים כב) והאם רבצת על האפרחים, ואינון מארי
משנה, דפרחין בפקודין דילה. או ביצים, אינון מארי
מקרא.

ובומנא דחבו ישראל, ואתחריב בי מקדשא, מה כתיב.
שלח תשלח את האם, הדא הוא דכתיב, (ישעיה
ו) ובפשעיהם שלחה אמכם. ואינון מארי שיתא סדרי
משנה כתיב בהו, ואת הבנים תקח לך. דאינון שית,
ובפשעיהם שלחה אמכם. ואלו בעלי ששה סדרי משנה כתוב

אליה כמו שראוי. יוצאת
ומעופפת אצלם כמו שנתבאר,
ובה אחוזים כל אותם בנים.
ומשליחים לאותה שרובצת
עליהם, והולכת. משום שהרי
מהקריע השביעי ולמעלה,
במכסה ממך אל תדרש. שלח
אותה, שלא תוכל להשיגה, ועל
זה כתוב (דברים כב) שלח תשלח
וגו'.

מקרא קדש - זוהי הקריאה
והצפצוף שעושים לאותה צפור
קדושה בראשונה. וכיון
שאחוזים בה שאר הימים,
נקראים מקראי קדש. צפור זו
נקראת קדש, שכתוב כי קדש היא
לכם. ומשום שהיא קדש, היא
קוראת לכלם ובאים אצלה,
ומשום זה נקראים מקראי קדש.
היא קוראת, וישראל מצפצפים
עמה וקוראים גם כן. ועל זה הם
באים אצלם ואחוזים בהם.
ומשום זה (ויקרא כב) אלה מועדי
הי מקראי קדש אשר תקראו
אתם. מקראי קדש - בצפצופים
שלכם, ובאותה צפור קדושה.
קדש - שקוראת להם.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, דברים אלו
כמה סתומים הם למי שלא יודע,
ונגלים למי שיוודע בהם. ודאי
אותה צפור היא השכינה. הקן
שלה זה בית המקדש. וישראל
הם האפרוחים, שאמא יושבת
עליהם. זהו שכתוב (דברים לב)
והאם רבצת על האפרחים, והם
בעלי משנה שמעופפים במצוות
שלה. או ביצים - אלו בעלי
מקרא.

ובזמן שחטאו ישראל ונחרב בית
המקדש, מה כתוב? שלח תשלח
את האם. זהו שכתוב (ישעיה א)
בהם, ואת הבנים תקח לך. שהם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֵרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפָּחוּ עֲלָיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
ל-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

